

Rozjímanie na sobotu 2. týždňa v adventnom období

Rozjímanie na sobotu druhého adventného týždňa.

Navrhované témy sú: vidieť sa tak, ako nás vidí Boh; duch pokánia; vnútorné očistenie.

PRICHÁDZAME NA KONIEC druhého adventného týždňa, v ktorom nás liturgia viedla k uvažovaniu o postave svätého Jána Krstiteľa ako o príklade prípravy na Ježišov príchod. V evanjeliu dnešnej svätej Omše vidíme Ježiša obklopeného svojimi učeníkmi. Pýtajú sa ho: „Prečo teda

zákonníci hovoria, že najprv musí prísť Eliáš?“ (Mt 17, 10).

Podľa židovskej tradície, ktorá siaha až do čias proroka Malachiáša, mal prorok Eliáš prísť ešte pred príchodom Mesiáša, aby ohlásil jeho príchod. Z tohto dôvodu im Učiteľ odpovedal: „Áno, Eliáš príde a všetko obnoví“ (Mt 17, 11). Poslaním Jána Krstiteľa bolo práve pozvať k zmene, k vnútornej obnove, k pokániu za osobné hriechy. Po takmer pätnástich dňoch prípravy na Vianoce môžeme prosiť Pána o jeho milosť, aby nás naďalej osvecoval, aby sme trochu viac videli, ako nás vidí on: ukáž nám, Pane, všetky dobré veci, ktoré chceš s nami urobiť, toľko šťastia, ktoré závisí od našej poslušnosti voči tvojim plánom; a tiež nám ukáž body, v ktorých chceš, aby sme sa zlepšili, v ktorých sa chceš priblížiť každému z nás.

Tak ako bolo Jánovým poslaním pripraviť sa na Ježišov príchod, ako jeho predchodca ohlasovať jeho príchod a potom naň upozorňovať ostatných, Boh počíta aj s nami, aby sme prinášali radosť z evanjelia do prostredia, v ktorom žijeme; radosť tých, „ktorí sa stretávajú s Kristom. Tí, ktorí sa ním nechajú zachrániť, sú oslobodení od hriechu a smútku, od vnútorného prázdna a izolácie. S Ježišom Kristom sa stále rodí a znovuzrodzuje radosť“[1]. „Syn môj, pokračuj vo svojej veľmi osobnej modlitbe, ktorá nepotrebuje zvuk slov. A takto sa rozprávaj s Pánom, tvárou v tvár, ty a on (...) Prajem si, syn môj, aby si sa v samote svojho srdca - ktorá je dobre sprevádzanou samotou - postavil pred svojho Otca Boha a povedal mu: ‚Odovzdávam sa!‘ Buď odvážny, buď statočný, buď smelý!“[2].

DNEŠNÉ EVANJELIUM pokračuje Ježišovou odpoveďou učeníkom: „Ba hovorím vám, že Eliáš už prišiel, no nespoznali ho a urobili s ním, čo chceli. Takisto bude od nich trpieť aj Syn človeka. Vtedy učeníci pochopili, že im hovoril o Jánovi Krstiteľovi“ (Mt 17, 12-13).

Ježiš Kristus od začiatku svojho verejného života spájal svoje vlastné poslanie s poslaním svojho predchodcu. Ak chceme ďalej rozvíjať autenticky kresťanský život, musíme sa každý deň zjednocovať s Pánom: „Synu, tento začiatok adventu je vhodným časom na úkon lásky: povedať verím, povedať dúfam, povedať milujem, obrátiť sa na Pánovu Matku - Matku, dcéru, Božiu nevestu, našu Matku - a prosiť ju, aby nám od Najsvätejšej Trojice vyprosila viac milostí: milosť nádeje, lásky, ľútosti. Aby, keď sa niekedy v živote zdá, že fúka silný, suchý vietor,

schopný spáliť kvety duše, nespálil naše vlastné kvety“[3].

Zjednotenie poslania Ježiša Krista s poslaním Jána Krstiteľa sa neobmedzilo len na počiatkové štádium jeho verejného života, pretože neskôr ho spojil aj so svojim vykupiteľským poslaním, keď mu dovolil podstúpiť mučenícku smrť. Obdobie adventu nás pozýva, aby sme modlitbou a pokáním pripravili svoje duše na Vianoce. Úvahy o Jánovom utrpení až po jeho mučenícku smrť, ako aj o utrpení a smrti nášho Pána nás pozývajú k rozjímaniu o tom, že hoci sa na našej ceste môžeme stretnúť s bolesťami a únavou - často ide o skutočné pokánie -, úlohe sprítomniť Ježiša v našom živote vždy predchádza, podporuje a sprevádza ju Božia sila.

„BOŽE, OBNOV NÁS, rozjasni svoju tvár a budeme spasení“[4]. Liturgia Cirkvi nás aj dnes vyzýva, aby sme prosili Pána o milosť obrátenia, aby sme si vo svojom vnútri pripravili cestu. Je to očisťovanie, ktoré nie je len vonkajšie, ale týka sa aj nášho vnútra: dať predstavivosť a pamäť do služieb poslania, rozvíjať našu schopnosť vyjsť zo seba, aby sme mysleli na dobro druhých. „Trefná poznámka, vtip, čo nevyšiel z tvojich úst; prívetivý úsmev pre toho, čo ťa obťažuje; mlčanie pri nespravodlivom obvinení; láskavý rozhovor s tými, čo ťa otravujú a vyčerpávajú; každodenné úsilie povzniesť sa nad drobnými malichernosťami a bezočivosťou ľudí, ktorí s tebou žijú... To všetko, uskutočňované s vytrvalosťou, je pravé vnútorné umŕtvovanie“[5].

Vnútorné umŕtvovanie, ktoré očisťuje dušu, nie je negatívnou úlohou, ktorá sa sústreďuje na

nerobenie vecí. Naopak, nachádza sa na samom území lásky, pretože sa snaží, aby duša pri každej príležitosti chcela Boha, snaží sa, aby predstavivosť, pamäť a afektivita išli vlastnou cestou a viedli nás ku kontemplatívne životu. Týmto spôsobom môže duša povedať: „Pamätám, Pane, na tvoje skutky, pamätám na dávne zázraky“ (Ž 77, 12); vybavajú sa vám spomienky na veľké veci, ktoré zapália srdce a city vďačnosťou, čím sa láska stane vrúcnejšou. Obráťme sa na Pannu Máriu, aby sme jej Synovi predložili svoje túžby pripraviť sa na Vianoce v duchu pokánia a vnútorného očistenia. Takto sa v našom živote naplní to, o čo prosíme v modlitbe dňa dnešnej svätej Omše: „Nech v našich srdciach zažiarí odlesk tvojej slávy a nech zaženie všetku temnotu noci, aby príchod tvojho jednorodeného Syna ukázal, že sme synovia svetla“[6].

[1] František, *Evangelii gaudium*, bod 1.

[2] Svätý Josemaría, *En diálogo con el Señor*, Rialp, Madrid 2017, s. 136-137.

[3] Svätý Josemaría, *En diálogo con el Señor*, bod 2.

[4] Responzóriový žalm, sobota druhého týždňa v adventnom období.

[5] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 173.

[6] Modlitba dňa, sobota druhého týždňa v adventnom období.